

∞ The Joker ∞

Christian Deterink

I.

Tony Janson keek vanuit zijn hottub omhoog naar de vrouw die, gehuld in slechts een badjas, over het terras van zijn villa naar hem kwam toe lopen. Ze had twee hoge glazen in haar handen, gevuld met een gelig goedje en beide voorzien van een schijfje citroen. Het was bijna perfect, bedacht Tony zich wrang, als je maar niet je blik hoger liet gaan als haar zeer acceptabele paar borsten. Want dan zag je een gezicht dat helaas al geheel verminkt was door één van die sadisten die hier in Hollywood en omgeving door het leven ging als ‘plastisch chirurg’. Haar lippen waren nog meer opgepompt dan die van Angelina Jolie en hoe strak haar net niet helemaal natuurlijk ogende appelwangetjes ook waren getrokken, het kon niet verhullen dat deze dame al ver in de dertig was. Haar gezicht straalde bijna iets treurigs of wanhopigs uit: ze was er overduidelijk nooit in geslaagd het leger wannebe-actrices te ontstijgen.

“Je daiquiri, schat”, zei ze toen ze bij hem kwam. Ze bukte om hem het glas aan te reiken.

“Dank je, Trina”, zei Tony, zijn blik nog steeds weinig subtiel gericht op de nu wel erg ruim opvallende badjas. Terwijl Trina zich oprichtte gleed het kledingstuk geheel van haar af. Het onthulde een stevig, redelijk goed gebouwd lijf.

“Oeps”, giechelde Trina gemaakt. Tony’s hoofd bevond zich ongeveer op dezelfde hoogte als haar intiemste delen, die vakkundig van elk beharing waren ontdaan, zoals de recentste mode voorschreef. Hij snoof luidruchtig. Je kon hem blijer maken met een stevige begroeiing. Het ongehinderd zicht op de eveneens chirurgisch strakgetrokken schaamlippen, gaf hem een licht ongemakkelijk gevoel.

“Kom erin”, nodigde hij haar uit.

Dat liet Trina zich geen twee keer zeggen. Ze deed haar best zo sierlijk en bevallig mogelijk in de hottub te stappen, maar dat ging haar door haar onhandigheid slecht af. Ze had al een deel van de inhoud van haar glas gemorst, voor ze zich eindelijk naast hem in het hete water had laten zakken.

Tony zuchtte vermoeid, “Zo, dus jij wil graag de hoofdrol in mijn nieuwe film?”, informeerde hij. Zijn ironische toon ontging Trina, die zich naar hem toedraaide en met haar negerlippen pruilde, “Laten we het toch niet over zaken hebben, Tony, ontspan toch...” De hand die Tony’s kruis even later door de dunne stof van zijn zwembroek kneedde, gaf aan wat zij bedoelde met ‘ontspannen’. Ze drukte zich tegen hem aan en Tony’s blikveld werd even geheel gevuld door haar zwaar wiegende tieten. Niet bepaald reclame voor het métier van de plastische chirurgie,

concludeerde hij. Vooral omdat ze niet precies even groot waren. En er was iets gekks aan de hand met één van haar tepels.

Hij werd uit zijn beoordeling van Trina's cosmetische imperfecties verstoord, toen zij haar mond op de zijne zette en haar tong naar binnen probeerde te drukken. Ze maakte kreunende geluidjes. Tony had hier in zijn hottub maar al te vaak goede seks gehad, ook al vaker met actrices die graag een rolletje in één van zijn films wilden, maar hij bemerkte nu bij zichzelf geen enkele opwinding. Hij drukte Trina's hoofd van zich weg en wurmde zich onder haar vandaan.

“Doe geen moeite!”

Trina keek hem gekwetst aan, “Maar schatje...”, bracht ze uit.

“Laat ik eerlijk zijn, er is geen haar op mijn hoofd die er aan denkt jou die rol te geven...” –Tony moest bijna glimlachen om zijn eigen woordkeuze: hij was al jaren praktisch kaal– “En ik denk dat het beter is dat je gaat...”

Trina deinsde van hem weg alsof hij opeens was veranderd in een afzichtelijk monster en bracht een verontwaardigd kreetje uit. Toen verhardde haar blik en richtte ze zich op uit het bad. Het dampende water stroomde van haar gebronsde naakte lijf en Tony bemerkte zowaar iets van opwinding bij zichzelf. Maar nu was het natuurlijk al te laat.

“Je zou blij moeten zijn als je mij kon krijgen voor je film”, snauwde ze hem toe, “Misschien was je dan nog te redden, pruts-regisseur!” Ze gooide de resterende inhoud van haar glas naar hem toe. Gelukkig miste ze grotendeels: Tony wist uit ervaring hoe erg sterke drank in je ogen kon branden. Hij zweeg en keek onbewogen toe hoe Trina uit de hottub stapte, met bruuske bewegingen haar badjas aanded en woest weg beende. Toen nam hij onaangedaan een slok van zijn daiquiri en knorde tevreden. Toegegeven, Trina was geen totale mislukking: ze wist hoe ze een cocktail moest maken!

II.

Het was later die avond. Trina had allang -met meer dan voldoende misbaar- zijn villa verlaten en Tony liep met een dienblad in de handen zijn studeerkamer binnen. Het was misschien wel het pronkstuk van zijn villa: het prototype weelderige bibliotheek met een enorm slagschip van een bureau voor de grote franse deuren naar de tuin, waarop een wanordelijke stapel met papieren lag. De zoldering was hoog en op de vloer lag parket van donker hout. De wanden waren geheel gevuld met tot het plafond reikende boekenkasten, die zo vol stonden met boeken dat een argeloze bezoeker wel eens zou kunnen concluderen dat de eigenaar een belezen man moest zijn. Maar Tony wist wel beter: hij wist dat de kasten voor het grootste deel waren gevuld met rijen nepboeken: restanten van rekwisieten uit één van zijn eerste films.

Midden in de kamer stonden op een dik donkerrood tapijt twee rianten fauteuils in een hoek van negentig graden ten opzichte van elkaar, met een bijzettafeltje ertussenin. Eén van de fauteuils werd meer dan gevuld met het enorme lichaam van Roger de Camorano. Zijn al even enorme gezicht werd grotendeels bedekt door een slecht onderhouden grijzende baard en zoals altijd

droeg hij zijn onafscheidelijke cowboyhoed en zonnebril. Tony vroeg zich af wat de man eigenlijk nog kon zien, in het gedempte licht van de studeerkamer.

“Maar om terug te komen op wat je daarnet zei: volgens mij is succes nog altijd het resultaat van hard werken, visie en talent”, klonk de zware stem van Roger. Hij boog zich voorover om een glas cognac en een sigaar van het dienblad te pakken.

Tony zette het dienblad op het bijzettafeltje neer en liet zich in de vrije fauteuil zakken. Hij nam zijn vakbroeder in zich op en bemerkte bij zichzelf hoezeer hij hem eigenlijk verachtte. Daar zat hij, die opgeblazen pad: lurkend aan zijn drankje, niet beseffend hoezeer hij zichzelf met wat hij zonet had gezegd degradeerde. Want als het waar was wat hij zei, was hij een talentloze nietsnut zonder visie.

“En hoe verklaar je dan je eigen gebrek aan... succes?”, glimlachte Tony vilein.

Roger keek hem met droevige ogen aan, “Domme pech, een samenloop van omstandigheden... En misschien is Hollywood nog niet klaar voor mijn films.”

Tony glimlachte: als Hollywood ooit klaar zou zijn voor de gedrochten van De Camorano, wist hij één ding zeker: dan zou hij weg zijn. Alsof Roger zijn gedachten kon raden, vroeg die met een venijnige toon: “En jij dan, hoe verklaar je jouw reeks flops?”

Tony hief zijn handen op in verweer: “Ik zeg ook niet zoals jij dat je succes aan jezelf te danken hebt. Het is vaak gewoon... toeval! Of iets wat daarop lijkt...”

“Hoezo”, gromde Roger.

“Nou, neem nu Harry Potter. Een enorm succes, ook als boek al. Maar wist je dat er een paar jaar eerder al een Engelsman een andere boekenserie over een tovenaarsleerling heeft geschreven? Deed toen helemaal niets...”

Roger knorde weinig overtuigd.

“En ‘The Crow’ dan, objectief natuurlijk een misbaksel, met dat irritante zoontje van Bruce Lee. Totdat die knuppel op de set stierf, toen werd het opeens een cult-hit!”

Roger knikte nadenkend.

“Of neem nu ... die laatste Batman-film, The Dark Knight”, ging Tony door, terwijl hij puffend leven schonk aan zijn sigaar, “Natuurlijk, best goed gemaakt, maar was die film echt zo’n kaskraker geworden als niet toevallig de hoofdrolspeler zo dom was een overdosis slaappillen te nemen?”

“Heath Ledger”, zuchtte Roger hoofdschuddend. *Net iets voor zo’n oude nicht als Roger*, dacht Tony, *om verliefd te worden op één van de hoofdrolspelers in ‘Brokeback Mountain’.*

“Dat is dé weg naar een mythische status”, ging hij door, “vroeg sterven! Dat hoef ik jou toch ook niet te vertellen? Kurt Cobain, JFK, John Lennon! Verdomme, zelfs Jezus Christus!”

Roger knikte, “Maar je hebt weinig aan die wetenschap. Christopher Nolan had ook echt niet gepland dat Heath -bewust of onbewust- zelfmoord zou plegen...”

“Echt niet?”, vroeg Tony met een vileine lach, terwijl hij van zijn cognac nipte, “Maar wat nou als hij dat wel gedaan heeft? Willens en wetens?”

Roger keek Tony verbijsterd aan. De gedachte dat iemand moedwillig Heath Ledger zou ombrengen, was blijkbaar teveel voor hem.

Tony ging er eens goed voor zitten, “Stel nu eens dat Heath klaagde bij Chris over slaapproblemen. En stel nu eens dat Chris hem een paar doosjes met extra zware slaappillen heeft meegegeven? Met de goede raad om er misschien zelfs een paar meer te nemen dan de voorgeschreven maximale dosering, als het echt niet ging? Nee sterker nog, wat nou als Chris moedwillig hem veel zwaardere pillen had meegegeven dan Heath zelf door had? Zou dat eigenlijk zo gek zijn? Iedereen weet hoe ambitieus Christopher Nolan is!”

“Belachelijk”, bracht Roger zwaar ademend uit, “Het idee alleen al...”

Tony zakte tevreden met zichzelf achterover in de fauteuil en nam nog eens een lange teug van zijn sigaar, “Hetgeen me brengt bij mijn eigen laatste project...”

Roger keek hem nieuwsgierig aan, zoals concurrenten altijd gespitst zijn op elkaars verrichtingen, “een nieuwe film?”

“Ja, naar een script van mezelf. Ik begin binnenkort met draaien.”

“Hoe heet het?”

Tony draaide zijn hoofd lachend naar De Camorano toe, “The Joker!”

III.

“Action”, riep Tony, gezeten op een kruk direct naast zijn ‘director of photography’ Carlos en diens camera.

Op de goed uitgelichte set vloog de deur open en sprong Tyler Jackson, Tony’s hoofdrolspeler, tevoorschijn. Terwijl hij de deur achter zich dicht gooide, riep hij “Héhéhé!” Met zijn grasgroene kostuum, parmantige rode vlinderstrik, de wilde bos geel haar en vooral de clownskop met de uitgelopen schmink, was het meteen duidelijk wie Tyler moest voorstellen.

De aanwezigen in de kamer keken verschrikt naar hem op. Het waren de andere vijanden van *Birdman*: een bijzonder spichtige vrouw in een zwart pakje met een stel kek vormgegeven zilveren vleugels op de rug die *Moth Woman* heette en een stevig gebouwde en schaars geklede man, die door de grimeurs in geheel in een zandkleur was geschilderd en *Golem Schmolem* heette.

“Wat doe jij hier?”, vroeg Moth Woman met uitgestreken stem.

“Kom, kom, niet zo onvriendelijk!” Een bos bloemen verscheen uit de mouw van The Joker, die echter, zo gauw die Moth Woman werd voorgehouden, meteen verwelkte. Tony glimlachte: een leuk stukje trucage, vond hij.

“Hou eens op met die geintjes”, klonk de gruisige stem van Golem Schmolem, “we zijn met serieuze zaken bezig”.

De waanzinnige lach van The Joker klonk. Niet helemaal geslaagd, vond Tony, maar dat kon later in de geluidsstudio nog wel hersteld worden, als de geluidsband zou worden geredubt.

“Waar zijn we in *Goddamn City* als zelfs de criminelen al serieus gaan doen?” The Joker maakte een paar bokkensprongen en griste de kaart van tafel waar Golem Schmolem en Moth Woman over gebukt hadden gestaan, “Plannen, schema’s, strategieën, wat moeten we ermee?”, riep The Joker met steeds schrillere en hardere stem uit, “Dat klinkt toch veel te veel naar orde. Maar wat

we nodig hebben is chaos, chaos, CHAOS!!” Zijn laatste zin ging naadloos over in een diabolische lach, terwijl de kaart, die hij boven zich hield, schijnbaar spontaan in vlammen opging. Een mooi staaltje van de pyrotechnicus, vond Tony.

“Ik zal je!”, brulde Golem Schmolem woedend, maar voor hij de kans kreeg The Joker aan te vliegen, begon dezelfde deur als waardoor The Joker zijn entree had gemaakt, te trillen in zijn hengels. Bevroren in hun bewegingen zagen ze hoe door de kieren fel licht priemde. De trillingen werden steeds heviger, tot de deur met een knal naar binnen toe werd open geblazen. Tony zag dat Moth Woman, uit haar rol, verschrikt een stap achteruit zette, maar besloot de scène nog niet stil te leggen.

In de rook die door de deuropening de kamer binnen walmde, werd een gestalte zichtbaar. Toen de rook wegtrok, bleek het een figuur te zijn die zo uit de eerste de beste superheldenstrip leek te zijn weggelopen: hij was gekleed in een strakke groene maillot, met hier overheen een zwarte onderbroek. Hij droeg verder een zwarte cape en had een masker op, met hierop een stel parmantige puntoortjes, die Tony nog steeds belachelijk voorkwam. Maar wat maakte het uit, had hij zich al eerder bedacht, zijn film was ook als parodie bedoeld! En dit was nu eenmaal het afgezaagde kostuum wat door zijn medewerkers was bedacht voor de superheld.

“Birdman!”, brachten de drie slechteriken in koor uit, gedrieën in een theatrale pose gedraaid richting de verschijning in de deuropening. Birdman deed een paar stappen naar voren en monsterde langzaam zijn opponenten. Toen hief hij één arm op en priemde een behandschoende vinger in hun richting.

“Nu heb ik jullie, gespuis!”, bracht hij grommend uit. Tony glimlachte tevreden. Zoals afgesproken sprak hij met dezelfde gemaakt lage stem als de *Batman* van Christian Bale. En de belegen uitspraak sloot precies aan bij hoe hij het karakter van Birdman in de film wilde neerzetten: als een intens saaie braverik.

“Pak me maar”, brulde Golem Schmolem. The Joker liet een hoge lach horen, toen de *Joodse Wreker* een stoel oppakte en naar de Birdman toe gooide. Helaas was het niet de geprepareerde stoel van zacht kunststof, maar een echte van metaal en hout. Birdman sloeg, zoals in het script stond, het ding van zich af, maar moest dat meteen bekopen. Hij slaakte een gepijnigde kreet en zakte ineen, zijn pijnlijke arm in de andere wiegend. Toen had ook hij de fout van Golem Schmolem door en hij sprong op om hem aan te vliegen. “Jij verdomde sukkel”, brulde hij, geheel off character. Enkele toneelknechten sprongen al tussenbeide, voor de zaak echt zou escaleren.

“Cut”, brulde Tony boven alles uit.

Het leek of meteen de mystieke spanning van de draaiende camera's weg viel, alsof alles inzakte. Op de hevig gesticulerende Birdman en de zich verontschuldigende Golem Schmolem na dan, die tot bedaren gebracht werden door de toneelknechten. Intussen stak Moth Woman onaangedaan een sigaret op en begon een praatje met de geluidsman, die zijn microfoonhengel had weggezet en water dronk uit een flesje Chaudfontaine. Een paar technici begonnen te prutsen

aan de rookinstallatie en iemand ruimde de resten van de verbrande kaart op. Tony liep ondertussen naar Tyler toe, die maar wat schutterig bleef rondhangen.

“Goed gedaan, knul”, zei hij tevreden. Tyler glimlachte, wat er met zijn schmink meteen een beetje eng uit zag, “De Joker-rol vind ik ook makkelijker dan die van Cliff Raston”, zei hij, alsof hij zijn regisseur een verklaring schuldig was.

Tony knikte: dat had hij eerder die dag al gemerkt. In de scene waar Tyler op doelde zat Cliff Raston in zijn woonkamer voorovergebogen over de salontafel een lijntje coke weg te snuiven, toen zijn vriendin Kate binnenkwam. Er ontstond een heftige ruzie, met als hoogtepunt een scene waarin Kate het spiegeltje met de overgebleven cocaïne oppakte en het haar verbijsterde vriend in het gezicht blies. Hysterisch schreeuwde ze naar Cliff dat hij zichzelf te gronde richtte en dat hij moest stoppen met de opnamen van die vreselijke film, die veel te veel van hem eiste. Toen keerde ze hem de rug toe en liep weg, haar aftocht gepaste luister bijzettend door de voordeur met een ziedende klap achter zich dicht te gooien.

De scene had een keer of tien over gemoeten, voor Tony tevreden was.

IV.

“The Joker?”, vroeg De Camorano, één van grote wenkbrauwen optrekkend.

“Juist ja”, zei Tony, nippend aan zijn cognac, “een parodie van Batman. Maar eigenlijk gaat het bij mij over de film zelf.”

“Hoe bedoel je?”

Tony voelde zich in zijn element toen hij begon met zijn uitleg. Hij was nog steeds ingenomen met het feit dat hij zelf het concept van de film bedacht had. Het deed hem denken aan de cover van het Pink Floyd album *Ummagumma*, die bestond uit een tafereel dat verkleind in datzelfde tafereel te zien was, en in dat kleine tafereel nog een keer en nog een keer, enzovoort. Net zoals de verpakking van die chocolaatjes die hij wel eens van zijn oudtante uit Nederland toegezonden kreeg; Droste Flikken, heetten die.

“Ik bedoel: Het is een film óver de film The Joker. Zoiets als *Tropic Thunder*, zeg maar, maar dan zonder die vreselijke Ben Stiller” -Tony lachte- “Al had ik natuurlijk graag Robert Downey Jr. in mijn film gehad!”

“Wie niet?”, zuchtte Roger mismoedig.

“Maar om terug te komen op mijn film. De crux is dat The Joker een enorm succes wordt nadat de hoofdrolspeler, Cliff Raston, vlak na de opnames sterft aan een overdosis drugs. Het moet een parodie zijn. Een satirische blik op Hollywood zelf.”

“Hmmm”, knorde Roger nadenkend, “Interessant. Maar: Cliff Raston, Heathcliff Ledger ligt dat er niet erg dik bovenop?”

“So let them sue me!”, grijnsde Tony als de Cheshire Cat uit *Alice in Wonderland*, “Ik wens ze succes! Zolang ik maar niets rechtstreeks jat, kan er heel veel! En ik heb het immers niet over Heath, maar over Cliff, niet over Gotham, maar over Goddamn City en niet over Batman, maar

Birdman. Golem Schmolem is zelfs helemaal mijn eigen vinding... met enige hulp natuurlijk van rabbi Löw”, liet Tony er met een dun lachje op volgen.

“Op *The Joker* zelf na dan...”, zei Roger.

“Klopt”, zei Tony, “maar als parodie kom ik ook daar mee weg.”

“Ik help het je hopen”, zei Roger voorzichtig, “ik hoop dat je je niet vertilt aan dit project.”

“Wees daar maar niet bang voor!”

Niet veel later liet Tony De Camorano uit. Hij had de klink van de massieve voordeur al in zijn hand, toen Roger zich peinzend omdraaide en vroeg: “Zeg, had jij op dat tafeltje daar niet zo'n peperdure Chinese vaas staan? Dat is me bij het binnenkomen helemaal niet opgevallen, maar ik herinner het me omdat ik altijd al bang was dat kreng om te stoten...”

“Je hebt helemaal gelijk”, zei Tony, die meteen de woede weer in zichzelf voelde opborrelen toen hij eraan werd herinnerd, “Die is eerder vandaag gesneuveld. Eén of ander atricetje was op haar teentjes getrapt en vond het blijkbaar nodig me een blijvend aandenken aan haar verblijf te geven.”

Roger stiet een verbaasde kreet uit, “Maar die vaas was onbetaalbaar!”

Dat was inderdaad bijna waar: Tony durfde niet eens te denken aan het aantal cijfers van de waarde ervan in dollars, “Oh, reken maar dat ik het haar nog betaald zal zetten, onze Trina Sway!” , beet hij Roger toe, “Oh ja, reken maar! Ik zorg er persoonlijk voor dat die hoer nergens meer aan de bak komt!” Tony had zelf niet eens gemerkt dat hij was begonnen te schreeuwen, tot Roger een hand op zijn arm legde, “Het zit je echt diep merk ik...”

“Nou en of!”, zei Tony die zijn kalmte herwon, “Trina en ik zijn nog niet klaar met elkaar...!”

V.

Toen Tony de trailer binnenstapte waarin zich de keuken bevond, alsmede de toiletten waarnaar hij op zoek was, trof hij daar een eenzame Tyler Jackson aan, die met zijn armen zwaar op het werkblad steunde en zijn hoofd in een bedroefde pose liet hangen.

“Tyler, jongen, gaat het wel goed?”, vroeg Tony bezorgd. Op het persoonlijke vlak was hij niet al te begaan met de jonge acteur, maar hij was des te meer begaan met zijn budget: als zijn hoofdrolspeler ziek zou worden, kon dat de planning dramatisch vertragen.

Tyler draaide zich naar hem om, “Buikpijn”, bracht hij moeizaam uit en de acteur in hem beeldde het meteen uit door over zijn maagstreek te wrijven.

“Toch niets ernstigs?”, vroeg Tony.

“Zal wel weer overgaan...”, zuchtte Tyler moeizaam.

“Zal ik er de dokter bij halen?”, vroeg Tony.

Tyler schudde zijn hoofd.

“Misschien moet je een pijnstillertje nemen, dat kan nooit kwaad”, zei Tony, die de zakken in zijn jas begon af te tasten. Hij had altijd een doosje pijnstillers bij zich, die hij slikte als hij weer eens een plotseling opkomende migraine-aanval kreeg.

Inderdaad vond hij het doosje in een binnenzak en hij opende het en drukte één pil uit de plastic strip.

“Hé, Tyler”, zei iemand die net uit het toilet kwam. Tony keek op en zag dat het één van de meisjes van de grime was. Haar glimlach verraadde dat ze wel eens verliefd kon zijn op de acteur. Tyler sloeg verlegen zijn ogen neer. *Echte verlegenheid, of behoort dit tot zijn act?*, vroeg Tony zich af. “Hier”, zei hij en hij wierp Tyler de pil toe.

“Dank je”, glimlachte Tyler bleekjes. Hij mikte de pil bedreven achterin zijn keel.

Nadat Tony zijn behoeften had gedaan, liep hij terug naar het kantoor van zijn producer, Rick Jones. Bij het binnenkomen viel hij midden in een gesprek tussen Rick en een hotemetoot van de filmmaatschappij. Tot Tony's plezier hadden ze het erover hoe er zeer confronterende sekstapes naar buiten gekomen waren met in de hoofdrol de net een beetje bekend wordende actrice Catrina Sway.

“Ik bedoel, zeg nou zelf”, zei de hotemetoot, “een pot ruige seks is nog daar aan toe, wat zieke spelletjes ook, maar ik vraag je, dat páárd...?”

Rick haalde zijn schouders op alsof hij het ook niet begreep.

“Nou, ik kan je wel één ding zeggen”, ging de hotemetoot door, “en dat is dat die lieve mevrouw Sway nooit meer aan de bak komt. Het beste wat ze nog kan doen is koppen koffie inschenken in een diner. Dat, of de latrine-dienst...”

Tony kon zich niet inhouden en begon te lachen. Hij bedacht zich dat die techneut die de filmpjes voor hem had gefabriceerd, elke cent waard was geweest.

“Wat heb jij?”, vroeg Rick verbaasd, “zo grappig is dat toch niet?”

“Latrine-dienst, hoe kom je erop...”, hikte Tony van het lachen.

Een uur later begonnen ze met de opnames van een belangrijke scène uit de film, die de ware toedracht van de dood van de acteur Cliff Raston moest laten zien.

Ze waren inmiddels klaar met het filmen van de zogenaamde ‘Joker’-film, de kleine Matroesjka-pop in de grotere, zogezegd. Natuurlijk was die beëindigd met een ultieme confrontatie tussen Birdman en zijn slecht geschminkte vijand. Birdman had op dat moment zijn andere twee opponenten inmiddels vernietigd. Golem Schmolem was na een lang gevecht uiteindelijk -net als Tony's Chinese vaas- in duizend kleine stukjes uiteen gebarsten, toen Birdman hem te lijf was gegaan met een mansgrote sloophamer. En Moth Woman was verzengd in het vuur van een affakkelpijp op een Texaans olieveld, als de mot die in het kaarslicht vliegt.

Tony was tevreden over de laatste scène waarin uiteindelijk ook The Joker het onderspit dolf. Het vond plaats in de moderne kathedraal van de Amerikaanse burger, de shopping mall. The Joker was uiteindelijk door Birdman te grazen genomen in een kelder, waar hij, doordat een hele

verdiepingsvloer tot ontploffing was gebracht, door een enorme hoop consumptieartikelen uit het bovengelegen magazijn was vermorzeld. Tony vond het wel een passend einde: *The Joker*, gesloopt door de overdaad van consumptiemaatschappij.

De scene die ze moesten filmen zou helemaal aan het einde van de film komen. Inmiddels was Cliff Raston al gestorven en had de film *The Joker*, juist daardoor, een enorme cultstatus verworven. Een regen van lof was over de film neergedaald, met als absolute culminatiepunt een scene waarin de regisseur, Joe Wanders, een emotionele speech hield na zojuist een Oscar te hebben ontvangen. Tony wilde in de montage door het hoogtepunt van de roem van Wanders, de scène snijden die de ware toedracht van Raston's dood liet zien.

“Actie”, brulde Tony.

De acteurs kwamen tot leven. Opnieuw was de woning van Cliff Raston het decor. Diens vriendin was afwezig, maar wie wel aanwezig was, was Wanders. Tyler, als Raston, keek liggend vanaf de bank apathisch toe hoe zijn regisseur op hem toe kwam lopen.

“Ik voel me zo beroerd”, kreunde Raston.

Wanders trok een stoel naderbij en ging zitten, “Ik heb je nodig, Cliff. De komende dagen staan de laatste scènes gepland!”

“Ik kan niet meer...”

Wanders klopte Raston vaderlijk op zijn arm, “Koest maar jongen. Misschien moet je gewoon even een shotje nemen. Dan voel je je vast beter!” Wanders hield de spuit omhoog waarvan de kijker eerder had gezien dat deze was gevuld met een onverantwoordelijk hoge dosis heroïne. Raston knikte droevig, alsof hij wist dat dit de enige weg was, werkte zich overeind en stroopte langzaam zijn overhemd op. Wanders reikte hem hulpvaardig de spuit aan en knikte zijn hoofdrolspeler bemoedigend toe. Met een dunne glimlach keek hij toe hoe Raston de spuit in zijn arm plaatste.

“Imzoomen, inzoomen”, siste Tony naar zijn cameramannen. Hij wilde in deze scene afwisselend een close-up op de spuit in Raston's arm en op de raadselachtige grijs op het gezicht van Wanders.

Raston begon te hijgen en zakte achterover op de bank. Toen begonnen zijn ogen te draaien en leek hij het bewustzijn te verliezen. Wanders glimlachte nog steeds en hij stond langzaam op. Hij rechte zijn jasje en klopte wat denkbeeldige stof van zijn broek, voor hij zich voor de laatste keer omdraaide en de kamer stilletjes uitliep en het appartement verliet. Hij zag niet meer dat er zich wat schuim had gevormd tussen de lippen van Raston.

“Cut!”, riep Tony geestdriftig. De scene stond er prima op!

VI.

Tony werd uit zijn slaap gewekt door een aanhoudend gebons en lawaai. Zich nog ontworstelend uit de nevelen van een reeds vergeten droom, beseftte hij dat afwisselend op de deurbel gedrukt en

op de voordeur gebonsd werd. Hij keek op zijn wekkerradio, die 4:51 als huidige tijd aangaf. Niet bepaald een uur voor bezoek. Tony kreunde. Hij had net een paar uur geslapen, en voelde de paar flessen wijn van de voorgaande nacht nog stevig nadreunen in zijn hoofd. Een feestje met zijn hele crew en cast, ter ere van de afronding van de film, was de aanleiding geweest. Het bonzen en bellen zette door. Tony drukte zijn handen op zijn oren en kreunde nogmaals. Welke gek was dit? Op dit tijdstip van de dag! De woede die in hem opborrelde gaf hem de kracht om het dekbed van zich af te gooien en op te staan. Hij strompelde de slaapkamer uit en de trap af terwijl het lawaai maar bleef voortduren. “Jaja”, gromde Tony boos, “Ik kom al!” Eindelijk in de hal aangekomen, vergat hij zelfs door het kijkgaatje te kijken, hetgeen, gezien het tijdstip, niet onverstandig was geweest, maar hij gooide meteen de deur open. Die onthulde een man in donkere regenjas, geflankeerd door twee politie-agenten. Tony vergat verbaasd even adem te halen.

“Meneer Tony Janson?”, vroeg de man in regenjas, die een geopende portefeuille omhoog hield. In het schaarse licht kon de inhoud net zo goed een politiepenning als een abonnement voor het zwembad zijn, maar Tony's slaapdrongen brein begon al wel te vermoeden dat de regenjas wel eens een rechercheur kom bevatten. Hij bracht iets uit, dat zijn bezoekers blijkbaar als een ‘ja’ interpreteerden, want de rechercheur deelde hem vervolgens met kordate stem mee: “Hierbij arresteer ik je de moord op Tyler Jackson.” Hij stapte naar voren en klikte een uit het niets opduikende handboei om één van Tony's polsen. Tony besepte nog steeds niet wat er gebeurde, zelfs niet toen de rechercheur hem omdraaide om zijn armen achter zijn rug te boeien en ondertussen vroeg tegen klaarblijkelijk één van zijn geüniformeerde kompanen: “Dick, lees jij hem zijn rechten voor?”

In zijn effen oranje outfit slofte Tony langs de verschillende loket-achtige hokjes, waarin andere, gelijk geklede mannen zaten en de hoorn van een telefoon tegen hun oor gedrukt hielden, hierdoor pratend met de personen aan de andere zijde van het gewapende glas dat hun scheidde. De forse zwarte gevangenvaarder, die Tony begeleidde, drukte hem met dwingende hand naar een nog onbemand hokje en gaf hem met de bankschroevige greep weinig andere keus te gaan zitten op de stoel. Tot zijn verbazing zag Tony aan de andere zijde van het glas zijn collega zitten, Roger de Camorano. Het smalle hokje kon zijn imposante verschijning maar nauwelijks bevatten en het zweet op zijn voorhoofd leek aan te geven dat hij zich niet bepaald op zijn gemak voelde.

Tony pakte de hoorn op.

“Hi, hoe gaat het?”, klonk Roger's stem.

Tony haalde zijn schouders op, “Zo goed als het kan in deze omstandigheden...”

“Ik heb goed en slecht nieuws”, zei Roger, “waarmee zal ik beginnen?”

Tony zuchtte en hief een wenkende hand op, “Begin maar met het slechte. Laat maar komen...”

“NoU”, zei Roger opeens ongemakkelijk, “De zaak ziet er slecht voor je uit... Ik heb net heel vervelend nieuws gehoord...”

Tony fronste, “Wat voor nieuws bedoel je?” Hij kon zich nauwelijks voorstellen dat de situatie nog beroerder kon worden. Hier zat hij, in voorarrest: als verdachte van de moord op Tyler Jackson, de acteur die dood in zijn appartement gevonden was en klaarblijkelijk was gestorven door een overdosis pijnstillers. De pijnstillers die Tony al een tijdje op recept kreeg voor zijn migraine-aanvallen. Op het doosje dat was gevonden, had zelfs nog het stickertje gezeten met zijn naam.

“Ik heb gehoord dat ene Lorna een verklaring heeft afgelegd bij de politie. Ze werkte op je grime-afdeling en heeft gezien hoe je Tyler pillen gaf.”

Tony voelde de verontwaardiging in zich opkomen, “Maar dat was één keer één pilletje! Ik zou hem nooit een heel doosje meegeven! Ik heb toch gezegd dat ik denk dat hij het een keer op de set moet hebben achterover gedrukt!”

Roger keek Tony droevig aan vanachter zijn donkere brilleglazen, “Natuurlijk geloof ik je. Maar dat is nog niet het ergste, Tony...”

“Wat nu weer?”, vroeg Tony vertwijfeld, die nu wanhopig zijn handen ophief. Veel erger kon het toch niet worden? Ergens moest deze nachtmerrie toch zeker wel eindigen?

“Een andere vrouw heeft ook een getuigenis afgelegd, Tony. Je kent haar. Ze woont in hetzelfde complex als Tyler. Ze zegt dat ze heeft gezien dat je Tyler die nacht nog hebt bezocht. Rond drieën in de nacht heeft ze je met grote haast zien weggrijden. Precies de geschatte tijd van Tyler’s dood!”

“Wat een onzin!”, schreeuwde Tony vertwijfeld in de hoorn. Hij merkte er wat speeksel spatte op de ruit die tussen hem en Roger in zat, “Wie was dat?”

“Catrina Sway...”

Tony had opeens de ervaring alsof hij werd opgeslokt door de diepste krochten van de aarde. Alles leek opeens te bewegen, alsof hij in een op hol geslagen draaimolen zat. Trina Sway! Natuurlijk was ze uit op wraak, dat begreep hij. Maar door een of ander stom toeval was ze dus een buurvrouw van Tyler Jackson en moest ze beseft hebben dat ze de ideale mogelijkheid in de schoot geworpen had gekregen om op wel heel nare wijze wraak te nemen...

“Je zit diep in de penarie, pal”, zei Roger geheel overbodig.

Tony kon het nog steeds niet bevatten. Zijn hele onschuldige idee om een parodie op het succes van The Dark Knight te maken, was op een wel heel akelige op hem teruggeketst. Iedereen in showbiz-land was, zo begreep hij uit de kranten, er al van overtuigd dat hij het centrale idee van zijn film op een zieke manier nog in de praktijk had gebracht ook. “Dit soort crazy shit kan alleen in Hollywood”, had een commentator geschreven. Waanzin! Maar nu, met de getuigenis van Trina Sway was alles opeens anders en zou zelfs de rechter het verhaal geloven! Tony moest denken aan de Droste flikken en Ummagumma en begreep opeens dat hij zèlf de centrale persoon was in zo’n soort tafereel. De regisseur die zijn acteur vlak na de opname van zijn film de dood indrijft, de regisseur die de film regisseert over de acteur die vlak na de filmopnames door de regisseur de dood in wordt gedreven, de regisseur die de acteur de dood in drijft die de acteur speelt die de acteur speelt die... Tony voelde zich opeens heel misselijk worden en liet zijn hoofd moedeloos zakken.

Roger verbrak de ongemakkelijke stilte tenslotte, “Voor wat het waard is, wil je nog weten wat het goede nieuws was?”

Tony hief zijn hoofd net ver genoeg op om Roger te zien, “Vertel”, fluisterde hij.

“Je film, *The Joker*. Je weet dat die aanvankelijk helemaal niets deed in de bioscopen. Maar nu...”

-Tony wist al wat er ging komen en kreunde- “is de film opeens een enorm succes geworden!”

